

Hà An

Mờ Nhân Ảnh

Một

Hai

Ba

Bốn

Đúng sáu giờ, ông già đứng dặng háng cạnh máy nước, hô đồng dặc. Đây là cách ông luyện khí công. Bao giờ cũng chỉ đếm đến bốn. Mấy chục năm rồi không mất giá, trượt giá thêm bớt số nào, nhưng nội lực hùng hậu đến mức cách cả dãy phố cũng nghe rõ mồn một. Chọc vào tai đúng sáu giờ sáng, như một đồng hồ báo thức mẫn cán. Miên nghiệm thấy nếu tỉnh giấc ở con số ba thì ngày hôm đó lắm chuyện rắc rối. Chẳng hạn đi xuống nhà sẽ gặp Cháo Vịt. Cháo Vịt luôn chào Miên một cách độc đáo, nói như hét : "Lấy chồng đi !", khi nào có thời gian thì nói dài hơn : "Học mãi. Lấy chồng đi ể bỏ mẹ!". Miên đáp lễ bằng nụ cười hết của bố, cũng là một gien di truyền bất đắc dĩ. Bố Miên cận thị nặng, lần đầu đến nhà này lúng túng làm đổ xe đạp lên lưng Cháo Vịt. Cháo Vịt nháy dưng lên hét: "Mù à. Xin lỗi đeo gì gây lưng người ta rồi." Sau thành hàng xóm, mỗi lần gặp bố Miên, Cháo Vịt chào rất to, vui tươi xởi lởi. Chỉ có ông già bị choáng bởi cú dưng

độ đầu tiên nên lúc nào cũng giữ nụ cười ngơ ngác biết lỗi. Cháo Vịt xí xóa chuyện cũ, nhưng lo xa dặn con cái:

-Thằng Lò thằng Búm, cô giáo gọi đi học thêm thì cứ bảo là em phải ở nhà giúp mẹ vật lông vịt. Học lắm vào lỗi mắt ra đấy.

Thằng Lò thằng Búm nghe lời mẹ, thùng thảng mấy năm một lớp, bù lại mắt mũi tinh ranh láu lỉnh, khỏe béo chùn chụt ai trông thấy cũng thích.

Cháo Vịt cao ráo, thắt đáy lưng ong, môi bóng như thoa mỡ trên gương mặt đẹp gợi cảm. Một gánh cháo vịt nuôi ông chồng nghiện và đàn con. Mà lúc nào cũng cười khơ khớ, lại thơm tất cả rượu và đồ nhắm mỗi đêm ông chồng thức xem đá bóng. Hai vợ chồng cùng xem, một đêm như vậy là hai con vịt tử nạn. Cháo Vịt một mình xơi gọn con vịt luộc, tuốt cả cổ cánh lẫn phao câu. "Làm nghề gì ăn nghề ấy mà lì", Cháo Vịt giải thích, môi bóng nhẫy, có vẻ hết sức yêu nghề.

Cháo Vịt là con dâu ông Khí Công. Bà Khí Công buôn vịt, riêng tiền lời chổ bánh đúc nhồi vào cổ vịt cho tăng cân cũng đủ để ông bồi dưỡng đều đặn mỗi sáng một phở tái đập hai lòng đỏ trứng và cút rượu bổ thận tráng dương. Nhưng vì khí công ông tốt quá nên bà đâm rầy rà. Là bởi chiều chiều giờ nóng, tầm năm giờ, đàn bà con gái túa ra máy nước giặt giũ, làm cơm thì ông cũng ra theo. Quần đùi mỏng dính, dây chun rã, ông vừa dội nước vừa thọc hai tay vào chà xát, nâng niu cục khí công. Cảnh tượng sếch xi quá thể, một lúc sau vòi nước vắng hẳn cánh đàn bà.

Hai địa điểm ưa thích của ông Khí Công là máy nước và nhà xí. Đàn

ông đàn bà trong xóm chung nhau trút buồn vào một nhà giải và hai cầu tiêu không chốt không móc, mỗi lần có người thì tể nhị khép hờ cánh lại. Nhưng ông Khí Công bao giờ cũng ngang nhiên đứng chính giữa phòng, cửa mở toang. Người ở trong hết đường ra, người ngoài tắc lối vào. Thực ra ông không cấm vận ai. Nhưng cái cách ông khó nhọc "vận công" làm đàn bà con gái phải tự cấm mình, nhu cầu càng cấp bách thì ông càng dềnh dàng vì bí tiểu. Miên đã hơn một lần bị ông Khí Công chặn mất đường ra. Ngồi chồm hồm trên cầu tiêu hẹp, đếm từng giọt nước ông Khí Công ậm ề rót xuống bên ngoài, nghe nhạc Khánh Ly ảo não vọng vào: "Cho trăm năm vào chết một ngày... Nhìn lại mình đời đã xanh rêu..."

Không sợ ông Khí Công chỉ có ông La Rút. Ông này gầy nhom, chưa bao giờ thấy đặt chân tới hàng phở. Ông La Rút mặc quần pyjama cháo lòng, sơ mi dài tay kín cổ, đội mũ phớt. Ông hay ngồi trầm tư ở quán nước trước cổng ngõ, than thở cả cái xóm này vô học. Khi có Tây đi qua, bất kể già trẻ lớn bé, ông La Rút đều trịnh trọng tiến lại bắt tay bông giũa xà va đồng dạc. Ông thực sự mừng rỡ khi gia đình Miên dọn đến ở. Hân hạnh giới thiệu là cán bộ xã hội về hưu, chuyên viên nghiên cứu tài liệu tiếng Tây, xài từ điển La rút xờ hàng ngày.

"Cái xóm này chúng nó có biết La rút xờ là cái gì đâu !", ông than thở bi phần. Miên tò mò muốn xem cuốn từ điển quý của ông nhưng chưa bao giờ có dịp. Mẹ Miên thì chán ông La Rút ngay sau tuần lễ thứ nhất. Vì cứ nhè lúc buổi trưa cả nhà đang khép cửa nghỉ ngơi, ông La Rút lại trịnh trọng gõ còng cọc vào cánh cửa:

-Xin phép ông giáo, xin phép bà giáo, cho tôi phơi nhờ cái quần đùi.

Quần đùi ông La Rút trông còn thảm hại hơn quần đùi ông Khí Công. Ông cặp chặt vào dây phải bằng ba cái kẹp nhựa xanh đỏ, quý báu như treo quốc kỳ. Buổi chiều, ông lại lịch sự gõ cửa:

-Xin phép ông giáo, xin phép bà giáo, tôi xin rút cái quần đùi.

Nếu có hứng, ông còn bước vào nhà, uống nước chè, đàm đạo thời sự quốc tế và viện dẫn từ điển La rút xờ. Cháo Vịt coi thường ông La Rút ra mặt, bảo : "Cán bộ cán biếc gì lão ấy. Thổi kèn đám ma mà cứ lên mặt dạy đời". Miên để ý chỗ ông La Rút hay ngồi có cái biển vôi xộc xệch "Ban nhạc hiếu. Hời ông X." Từ đấy ngầm quan sát ông La Rút thấy nhất cử nhất động đều đúng là anh thợ kèn. Mặt ông người yêu đời nhìn cũng muốn rơi lệ, chưa cần thổi kèn đã hợp với nhà đám lắm.

Sáng nay ông Khí Công mới hô đến ba thì ngừng lại. Cú ngắt đột ngột chưa từng thấy làm cả phố tỉnh ngủ. Là do ông La Rút khai mào. Mũ phớt ngay ngắn trên đầu, ông La Rút đóng đạc vỗ vai ông Khí Công:

-Chỗ hàng xóm, tôi góp ý với ông từ giờ đừng làm náo động vào buổi sáng. Nếu ông thích đếm thì vào nhà mà đếm.

Ông Khí Công há hốc mồm vì sự cả gan quá mức. Ông La Rút đĩnh đạc góp ý thêm:

-Cũng đề nghị ông buổi chiều đừng tắm ở chỗ công cộng. Già rồi càng phải có đạo đức. Tụt quần tụt áo như thế là thiếu văn minh. Tôi lấy tình...

Suýt nữa ông La Rút hỏng mất chỗ thổi kèn vì cú đấm của ông Khí Công. Máy nước nhốn nháo chia làm hai phe giữ hai ông già. Sau

cùng, ông La Rút chỉnh lại mũ phớt, hằm hằm lên phường báo cáo.

Ông Khí Công khinh bỉ tuyên bố:

-Tao đã sống qua hai chế độ. Đế quốc Mỹ tao còn đéo sợ. Thách nó đem văn minh ra làm gì tao!

Buổi chiều, để minh họa cho lời thách đố, ông Khí Công diện chiếc quần đùi mỏng nhất, ra máy nước từ bốn rưỡi, sớm hơn bình thường nửa tiếng. Không thấy ông La Rút ngồi ở chỗ mọi khi nhìn sang. Ông Khí Công kỳ cộ kỹ càng quá, ngay cả Cháo Vịt cũng không dám điem nhiên ngồi vật lông vịt như mọi khi. Bà Khí Công hằm hằm gọi chồng vào.

Sáng hôm sau, không nghe tiếng hô của ông Khí Công. Ông mất tích. Cả nhà Cháo Vịt xôn xao bỏ đi tìm. Bà Khí Công bỏ buổi chợ, nằm nhà rên hừ hừ. Đêm qua, ông Khí Công thừa lúc cả nhà ngủ say, lấy bình axít đổ vào mồm bà. Hành sự xong, ông âm thầm bỏ trốn. Tối trời, run tay ông đổ trượt, bà bị bỏng nhẹ, chỉ có cái chiếu cháy thâm đen lại. Chồng Cháo Vịt lục soát khắp nơi, cuối cùng tìm ra ông đang ngồi đầu thú ở công an phường. Ông khóc hu hu xin đền tội đã giết vợ lắm điều. Phải dỗ mãi ông mới chịu về nhà. Ông La Rút không góp ý gì. Ông bị cảm từ hôm đựng độ ở vòi nước, ngay cả lên nhà Miên phơi quần đùi cũng không thấy. Mất đến một tuần sau, cả xóm mới bị đánh thức bởi tiếng hô "Một. Hai. Ba. Bốn" của ông Khí Công. Âm lượng vẫn hùng hậu như xưa vì ông lại được bà bồi dưỡng bằng phở tái hai trứng và rượu bổ mỗi sáng. Bểng đi không nghe, Miên ngạc nhiên thấy hóa ra mình đăm nhớ như nhớ tiếng hô của ông.

Hà Nội 11/03

Nguồn: Đất Việt.com
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 2 tháng 2 năm 2005